

næsten alle specielle nationale store og små bogstaver i europæiske sprog, som anvender det latinske alfabet, kan gengives korrekt. Disse i alt 114 bogstaver giver mulighed for i langt de fleste tilfælde at registrere borgernes navne med korrekt bogstavering og videregive disse til modtagere af CPR's oplysninger i den offentlige og private sektor efter bestemmelserne i lovforslaget.

Markeringen, som omtales i stk. 3, svarer til, hvad der gælder efter bekendtgørelsens § 18, stk. 2, og vil fremgå af CPR's skærm billeder og kan i øvrigt leveres til de brugere af CPR's oplysninger, som ønsker dette.

Bestemmelserne i stk. 4-7, der indholdsmæssigt svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 18, stk. 3-5, fastsætter, hvorledes der dannes et »adresseringsnavn« i CPR på for tiden op til 34 positioner, som kan benyttes af offentlige myndigheder og private bl.a. til maskinel adressering til de enkelte borgere. Der anvendes normalt rudekverter, som med sædvanlig skriftstørrelse for tiden sætter en grænse på maksimalt 34 positioner i navne- og adresselinjerne. Længden af vejnavne, postdistrikter m.v. i CPR tager i øjeblikket højde for dette forhold.

Til kapitel 3. Kommunens folkeregistrering

Kapitlet fastsætter de grundlæggende regler for kommunernes registrering af personers adresser i CPR. Disse er fastsat med udgangspunkt i de nugældende administrativt fastsatte bestemmelser i folkeregistreringslovgivningen. Kapitlet omhandler endvidere kommunernes muligheder for at kontrollere borgernes flytteanmeldelser og berigtige borgernes adresser. På dette område foreslås nogle udvidede beføjelser til kommunerne.

De almindelige principper for adresseregistreringen fremgår idag af folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1.

Ved folkeregistreringens indførelse i 1924 fandt man, at der kunne opstå tvivlsspørgsmål om, hvor en person boede, men at der ikke kunne fastsættes nærmere regler herom. Imidlertid dannede der sig i folkeregistrenes og Indenrigsministeriets praksis nogle retningslinier, som første gang blev offentliggjort ved en vejledning i 1976 fra Indenrigsministeriet. Disse retningslinier er siden blevet udbygget, og har fra 1990 været anført i folkeregistreringsbekendtgørelsen. De foreslåede principper er uændrede i forhold til de gældende bestemmelser.

Principperne i bopælsregistreringen er klare og præsenterer en trinfølge: Udgangspunktet er, at enhver skal registreres på sin bopæl. Den, der ingen bo-

pæl har, skal registreres på sit faste opholdssted, og har man heller ikke et fast opholdssted, skal man forblive registreret i sin hidtidige kommune, men som fraflyttet sin hidtidige adresse. I visse tilfælde, hvor den pågældende ikke kan findes, kan registreringen være »forsvundet«.

Endvidere præciseres det i kapitlet, at det er kommunen, som har kompetencen til at afgøre, om en flytning kan accepteres. Denne ret har hidtil alene fremgået udtrykkeligt af folkeregistreringsbekendtgørelsens § 15, stk. 1.

Kapitlet indeholder endvidere bestemmelser om kommunernes pligt til at rette fejl i folkeregistreringen. Denne pligt har hidtil kun været angivet i folkeregistreringscirkulærets § 18 og uddybet i folkeregistreringsvejledningens kapitel 3, men er fundet så væsentlig, at den bør optages i selve loven.

Til § 6

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 2 og 3. Ved afgørelsen af, om et fravær fra bopælen er midlertidigt, eller om man er flyttet, må der ske en vurdering af, om der er hensigt til tilbagevenden til bopælen. Herudover er længden af fraværet af betydning. Et fravær fra bopælen, mens man er i sommerhus, betragtes efter fast praksis som et midlertidigt fravær, og der skal aldrig ske tilmelding til sommerhuset i sommerperioden. I øvrigt kan der ikke gives nogen fast tidsgrænse for, hvor langt fraværet fra bopælen kan være, når den pågældende opholder sig her i landet. For udlandsophold gælder særlige regler, jf. kapitel 5 og 6.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 1, stk. 5, 1. pkt., der er uddybet i folkeregistreringsvejledningens kapitel 2, afsnit 1. Som det fremgår heraf, kan der ikke siges noget om, hvor langt et ophold skal være, for at det kan siges at være fast.

For personer, som er fraflyttet deres bopæl, og opholder sig på en institution skal der foreligge helt særlige omstændigheder for, at et ophold ikke skulle kunne karakteriseres som fast.

Registrering på institutioner møder en del uvilje. Mange kommuner finder nemlig de økonomiske og andre konsekvenser, der kan være forbundet med en sådan registrering for uønskede, ligesom institutionsbestyrere ofte er modstandere af registreringerne. Indenrigsministeriet har derfor overfor kommunerne måttet præcisere, at konsekvenserne i anden lovgivning af en registrering er registreringen uvedkommen, og at de økonomiske byrder, en særlig institution måtte påføre kommunen, må klares over udlignings-